

IVONA BŘEZINOVÁ

Holky na vodítku

Jsem
bulimička

Jmenuji se

Martina

ALBATROS

Jmenuji se Martina

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.albatros.cz

www.albatrosmedia.cz

Ivona Březinová

Jmenuji se Martina – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Ivona Březinová

Holky na vodítku

-----Jmenují se

Martina

a l b a t r o s

Knihy z cyklu Holky na vodítku nám poutavě a srozumitelně ukazují problematiku dnešní dospívající mládeže, kde citová nejistota v rodině může vést k mnoha závažným poruchám. Jsou určeny nejen pro dospívající, ale i pro jejich rodiče, kteří již na toto „své období“ zapomněli.

*MUDr. Petr Žižkovský,
primář psychiatrického oddělení v Ústí nad Labem*

Za pomoc při realizaci knih z cyklu Holky na vodítku děkuji MUDr. Karole Haasové, MUDr. Pavlíně Noskové, MUDr. Richardu Zajícovi, MUDr. Petru Žižkovskému, pracovníkům DROPINu, zvláště paní Simoně Sedláčkové, a řadě „tápajících“, kteří si prošli, nebo ještě procházejí svým peklem. Přejme si, aby těch, kteří budou „tápat“ i nadále, bylo co nejméně.

Autorka

1.

Jmenuji se Martina... a jsem bulimička. Teda fujtajbl! Takhle napsaný to vypadá ještě hůř, než když jsem to včera řekla na skupinový terapii. Všichni mi tleskali, že jsem to o sobě konečně dokázala říct, ale já to řekla stejně jenom proto, aby mi dali pokoj. Doktor prohlásil, že to je můj první velký krok, a tím druhým prý bude to, že si budu psát deník. Jako nějaký paměti, nebo co. Takže jsem právě začala a snad tu teď konečně budu mít klid.

Mám psát o sobě. Všechno, co mě napadne, ale když mě fakt napadají jen samý hlouposti, který se mnou vůbec nesouvisej, jako že Ilona Csáková má děsně veliký oči a na obalech čokolád Milka je fialová kráva. Jenže to každé ví i beze mě a taky to asi nikoho nezajímá. A koho vlastně má zajímat to, co napíšu? Říkají, že hlavně mě, ale to je blbost, nebudu přece psát sama sobě. Takovej cvok zase nejsem, i když jsem se léčila na psýše. Doktorům se mi psát taky nechce, ačkoliv se tomu, aby si to přečetli, asi nevyhnu. Ale já fakt nemůžu psát jen tak... jakoby nic. Já prostě musím psát někomu...

Tak jo, řekli mi, že to mám psát jako dopis. Přemýšlela jsem, komu bych ho jako poslala, a nikdo mě nenapadá. Mám jenom mámu a babičku. Martina má mámu. Máma mele maso. Máma. Jenže ona mě zradila, když mě nechala zavřít sem. Nenávidím ji.

Dobře. Mám napsat, proč ji nenávidím, a jak k tomu došlo, a máma si to pak třeba přečte, protože prý nic nechápe. Jako by někdy něco chápala. Ale dobře, ať mám klid. Takže:

Milá mámo!

Nevím, proč to píšu, to připitomělý oslovení, když si vůbec nemyslím, že moje máma je milá. Ale co se jinak píše na začátek dopisu? Vážená paní... s pozdravem Vaše dcera Martina. Tečka. Hotovo. A bylo by po dopise. Jenže i po klidu. Tady, když si něco vezmou do hlavy, tak člověku nedaj pokoj a nedaj. A proč bych vlastně nemohla říct milá mámo? Tisíckrát, milionkrát jsem jí tak řekla, mámo moje milá, a ona mně koblížku můj zlaťoučkej, jenže to bylo dřív. Připadá mi to tak dávno, jako bych to ani nebyla já.

„Martino, svačina!“

Ježíši, už zase. Sotva se člověk pustí do nějaký práce, tak... To je děsný, jak se tady s tím jídlem pořád otravujou. S jídlem a pak s vážením. Nenávidím váhy. A nenávidím jídlo. Kdybych mohla, tak... Lepší je nejíst vůbec než málo.

„Tak dělej, dneska je třešňovej koláč,“ křičí z chodby Alice, holka s legračně dvojbarevným a neuspořádaným účesem na hlavě.

No jo, ta je na sladký vysazená. Jako všichni feťáci. I ti bejvalí. Uvidíme, kdo bude mít v jídelně službu. Jestli sestra Anička, tak se mi třeba podaří podstrčit svůj koláč Alici. Starý Kuželákový sice nic neunikne, ale přece jen se s ní dá mluvit. Zato jestli bude v jídelně Vlasáková, nezbyde nic jinýho, než si tím koláčem nechat vyzdít žaludek. A doufat.

Jídelna bezděkovské léčebny praská ve švech. Třináct kluků a holek ve věku od patnácti do osmnácti let hlasitě okupuje dlouhé, do podkovy uspořádané stoly a nadšeně se cpe čtverečky třešňového koláče hustě posypaného sladkou drobenkou.

Martina si představila, jak si ten koláč rve do pusy, jak se jí břicho nafukuje novými a novými nekonečně velkými sousty, a zvedl se jí žaludek. S rukama přitisknutýma na ústa se chystala vyběhnout zpátky na chodbu.

„Kampak, kampak?“ ozval se za ní skřípavě přísný hlas sestry Vlasákové, což byla každopádně nejhorší varianta. Ta baba má oči a uši všude. „Jen se pěkně posaď mezi ostatní a sněz si svačinu.“

„Když já nemám hlad,“ odvážila se Martina chabě namítnout.

„Hlad možná ne. Ale chuť máš určitě obrovskou, tak velkou, až máš strach, že ji nezvládneš, vid? Jenže musíš. Proto jsi tady, aby ses naučila normálně jíst.“

Martina neochotně popošla k nejbližšímu volnému místu a pod upřeným pohledem přísné sestry Vlasákové s trpně zavřenýma očima uzobla miniaturní soustíčko.

Vlasáková měla pravdu. Už zase tu byl ten strach. Hrozný strach z toho, že se neovládne a sní všechny koláče, co jich tu na třech dlouhých stolech je. Nacpe si břicho k prasknutí a pak celý obsah žaludku s bolestným dávením vyzvrací zpět. Jako včera. Jako předešlým. A jako mnohokrát předtím. Už by to ani nespočítala.

Chudák, pomyslela si sestra Kuželáková, která právě vešla do jídelny vystřídat kolegyni Vlasákovou. Postřehla Martinino váhání nad talířem i úzkostné napětí

v jejím pobledlém obličeji a hned věděla, s jakými pocity tahle bled'ounká blondýnečka asi právě bojuje. Ještě to chvíli potrvá, než z toho bludného kruhu dobrovolně vystoupí ven a naučí se žít. Nikdo z té bandy tady v jídelně to zatím sám neumí. Kdybychom je pustili ven a nechali je po světě běhat bez pomoci...

Sestře Kuželákové se před očima odvíjí hrůzostrašný film. Martina s tělem vyhublým do podoby lidí vězněných za války v koncentráku od sebe odstrkuje svou poslední porci jídla a na bocích si ohmatává neexistující špeky. Alice s rukama i nohama pokrytýma hnisajícími boláky se marně snaží najít místo pro poslední vpich. Ester, která v hracích automatech prohrála nejdřív majetek svých rodičů a pak i samu sebe, vedou do vězeňské cely. Petr v hrůze, že se v stísněném prostoru přeplněného autobusu nebude moci nadechnout, raději skáče pod kola projíždějícího nákladáku...

„Není vám něco, paní Kuželáková?“ klepe jí kdosi starostlivě na rameno. „Celá se třesete.“

„To nic, pane doktore. Znáte to, někdy to na člověka tolik dolehne, ty konce, před kterými je chceme uchránit,“ kývne směrem do jídelny.

„Běžte si k tomu koláči uvařit kafe,“ navrhuje doktor Bílek dobromyslně. „Já už je tady ohlídám.“

„Děkuju,“ hlesne stará sestra. „Hlavně na Martinu pozor, nic bych za to nedala, že se zas pokusí zvracet.“

Tak jo, mami, už zase píšu. Nachytali mě na záchodě, jak se zbavuju třešňovýho koláče. Já nechápu, co je komu do toho, co si dělám se svým tělem. Pořád mi do toho všichni mluvěj, jako by to bylo jejich tělo, a ne moje.

Nechápu to tady. Nevím, proč nad někým lámou hůl a někomu pohřbívají čepici. Že prý se mi to taky může stát. Tak ať.

Nenávidím se za to hnusný zvracení, ale to je prostě daň. Jsem hrdá na to, co jsem dokázala. Tobě se to nepovedlo ani za patnáct let, mami, a mně už za osm měsíců. Nechápu, proč bych teď měla všechno zahodit. Ty přece víš, jak jsem dřív vypadala. Ještě kousek a byla bych jako ty. Ale to já nechci. Tys to dřív přece taky nechtěla. Ale teď chceš. A všichni ti doktoři a sestry tady. Ale to se vám nepovede, vykrmit mě jako husu. Slyšíš, nemáte na to právo!!

Tak prý zase špatně, to, co jsem napsala. Řekli, že nemám dávat vinu jenom svému okolí. Mám si vzpomenout, jaký to bylo dřív. Já už vlastně nevím, mami. Jak to vůbec všechno začalo?

Na tátu si moc nepamatuju. Jenom že byl velký a černovlasý. A nosil brýle. Vzpomínám si, jak jsem mu je brávala z nosu, když mě držel v náručí. Mám dojem, že se kvůli tomu zlobil, ale mně se ty jeho lesklé stříbrné brýle děsně líbily. A pak to, jak si mě posadil na kolně, běhal se mnou kolem stolu a zpíval *hopsasa, hopsasa, Martinka se natřásá*. A pak už nic. Prostě na jednou zmizel.

Nejdřív jsem se po něm ptala, ale brzy nás to obě unavilo. Tebe asi dřív. Jednou jsi na mě začala křičet, ať si teda jdu za tím svým povedeným tatínkem, a já nechápala, co tím myslíš. Věděla jsem, co to je, když se mi povede kotrmelec nebo zavázat tkaničku, ale povedený tatínek?

„Tak už se mu to zase povedlo!“

Chodbou se rozlehly zmatené hlasy a dupot mnoha nohou.

„Doběhněte pro Bílka. Honem. A Kuželákovou. Ať hned přijdou na osmičku!“

Martina zaklapla deník a zvědavě vykukla na chodbu.

„Co se stalo?“

„Zbyněček si zas pořezal zápěstí,“ křikla na ni kudrnatá Magda udýchaně. **„Kvůli Beátě. Že se vyspala s Mirkem. S tím, jak má z chlastu ty průhledný oči, víš?“**

„Se jim divím,“ odfoukla si Martina pramínek světlých vlasů z čela. **Co na tý Beátě všichni viděj? Zrzavá, pihatá, prsatá. Jo, to bude ono. Prsatá. Prsatou, prsatou, tu já mám nejradši, prsatou, prsatou, tu já mám rád... Tohle v životě nepochopím.**

„Co tu stojíš?“ křikla na ni sestra Anička v bílé zástěře umazané čerstvou krví. **„Doběhni do ošetrovny pro další obvazy. A toho Bílka už někdo volal? Bude se to muset šít.“**

Včera se tu jeden kluk snažil podřezat si žíly na zápěstí. Řekla jsem, že to nechápu, jak člověk může něco takového udělat, a víš, co mi řekli? Že prý jsem dělala to samý. Jen jinak. Že to, že jsem dřív odmítala jíst, byl vlastně taky pokus o sebevraždu. To přece není pravda. Proč bych něco takového dělala? Já jen chtěla žít podle svého. Jako ty. Taky jsi tvrdila, že o svém životě si budeš rozhodovat sama. A žádnéj chlap ti do něj už nikdy v životě nebude mluvit.

„Nikdy nesmíš být jako já, Martino, pamatuj si to,“ říkala jsi mi snad každě den. Nejhorší to bylo v době,

kdy tě údajně kvůli tvý postavě opustil už čtvrtý chlap. Plakávala jsi mi do vlasů a já myslela, že tě něco bolí. Asi bolelo. Jinak než jsem myslela. A asi víc.

„Nejez pořád tu čokoládu, nemlsej ty bonbony, nemaž si tu housku tak tlustě máslem...”

Nevím, jestli jsem jako malá nějakou větu slyšela častěji. Pořád jen *moc jíš, budeš tlustá, podívej se na mě, jak jsem dopadla. Nechci, abys celý život bojovala s tloušťkou jako já*. Nebojovala jsem s tloušťkou, mami. Bojovala jsem s tebou.

2.

„Všechno nejlepší k narozeninám,“ usmála ses tehdy na mě, mami, a postavila jsi přede mě sýrový dort se šesti rozsvícenými svíčkami.

„On není s čokoládou?“ protáhla jsem zklamaně obličej.

„Čokoláda není zdravá. A jde na tloušťku. Tenhle sýrový dort je mnohem lepší, uvidíš.“

„Ale není sladkej.“

„Neboj, zítra tě vezmu do cukrárny,“ vmísila se do hovoru babička.

„To ať tě ani nenapadne,“ přerušilas ji ostře. „Stačí, co jsi udělala ze mě. Nedopustím, aby i moje dcera jednou vypadala jako nafouklej hroch.“

„Jakej nafouklej hroch?“ vyprskla jsem vesele. „Myslíš nafukovací?“

„Bolí mě hlava,“ prohlásila jsi unaveně. „Na, rozbal si dárek, já si jdu lehnout.“

„Jé, další barbína!“ vykřikla jsem nadšeně a moje jásání určitě muselo být slyšet až za tebou do koupelny.

„To se ti líbí, takováhle divná hubená panna?“ zeptala se mě babička pochybovačně. „To my jsme dřív s holkama měly jiné panenky.“

„Jak jiné?“

„No, panenkovatější.“

„Taky mám jednu panenkovatější. Mimino. Když se

mu do pusy naleje voda, tak čurá. A když se mu na zádech zmáčkne takovej čudlík, kýve hlavou a říká *mimi*. Ale barbína je lepší. Vypadá jako dospělá, víš. Až budu velká, budu jako ona. Ne jako máma.“

„Máma se ti nelíbí?“ zajímalo babičku.

„Máma se přece nikomu nelíbí. Ani sama sobě. Protože je tlustá. Proto ji nikdo nechce, víš?“

„Hloupost,“ okřikla mě babička. „Já mám tvoji mámu ráda takovou, jaká je. A ty bys měla taky.“

„Já ji mám ráda. Ale máma říká, že nikdy nesmím vypadat jako ona.“

„Víš co? Rozkrojíme radši ten dort.“

Přesně takhle si to pamatuju, vzpomíná Martina nad rozepsaným deníkem. Do té cukrárny tehdy s babičkou opravdu šly. Daly si čokoládový dort a pak ještě pohár se šlehačkou, ale máma na to přišla a děsně se tehdy s babičkou pohádaly.

„Nechápu, proč by zdravé dítě nemohlo jednou za čas do cukrárny. Chceš tu holku zničit, nebo co?“ křičela na tebe babička. „Bude ti třicet, a to už bys měla mít rozum. Jenže ty máš v hlavě jen svoje sobecký představy a bolestínský stesky, kterými otravuješ okolí. To proto s tebou žádný chlap dlouho nevydrží. A taky proto, že nejseš ochotná nikomu uvařit pořádný teplý jídlo. Není divu, že od tebe každě radši hned uteče. A jednou... jednou od tebe uteče i Martina, uvidíš.“

„Nevyhrožuj.“

„Nevyhrožuju. Je mi tě líto. A všech okolo tebe.“

Babička k nám pak dlouho nepřišla. Občas na mě čekávala u školy s balíčkem pamlsků, knížkou nebo vlastnoručně upleteným svetrem. Potom se zase všech-

no spravilo, ale čas od času babička nevydržela a kritikou tvýho úzkostlivě dietního stravování a nepřiměřeně přísné výchovy v tomhle směru rozvířila stojatý vzduch.

Držela jsem s tebou, ale babiččiny pokoutně podstrkované pamlsky jsem přijímala se špatně tajenou slastí.

Ta slast byla čím dál silnější, mami. Tím silnější, čím víc jsi mi sladkosti zakazovala. Někdy to bylo úplně k nevydržení. Odpíraná slast ze sladkostí. Neznala jsem nic strašnějšího. Teď už znám. Ale tehdy, když se k nám nastěhoval Karel...

„Ahoj, já jsem Karel a budu tu teď s vámi bydlet,“ prohlásil svalnatý hromotluk a s úsměvem nesměle prorůstajícím narezlým plnovousem mi podal tabulku mléčné čokolády.

„To ona nejlí, tyhle ty věci,“ prohlásila jsi a blesku-rychle schovala čokoládu do nejhořejší kuchyňské skříňky.

„Ty nejlíš čokoládu?“ podivil se Karel a zdálo se, že to na něj udělalo nebývalý dojem. „Holka, to já v tvým věku...“

Bývalo by mě zajímalo, co Karel v mém věku, ale tys řekla, ať Karlovi podám ruku, a pak jste oba odešli do ložnice vybalovat Karlův nevelký kufr.

Karel byl fajn. Miloval žemlovku, palačinky a švestkové knedlíky sypané mákem, které si ovšem musel vařit sám. Po tvém upozornění, že nejím sladkosti, už mi čokoládu nikdy nepřinesl, ale strkal mi peníze, za které se čokoláda dala koupit. A taky oříškové oplatky, lentilky a všelijaké jiné věci, které jsem neznala z do-

mová, ale od kamarádek. Kupovala jsem je jednak pro ukojení nezvládnutelné chuti po sladkém, jednak proto, aby mě kvůli neznalosti chutí těch báječných bonbonů, oplatek a čokoládových tyčinek spolužáci nepokládali za méněcennou. Trumfovala jsem je tím, že jsem v televizi sledovala kdejakou reklamu na sladké dobroty a o přestávkách je přehrávala ve třídě jako herecké scénky.

Babička ti opět přibalila s sebou něco dobrého. Monte...

Z ledničky rovnou do zobáčku...

Orion — naše čokoládová hvězda.

Jednou, mohlo to být tak v druhé třetí třídě, to u nás už Karel nebydlel, jsem přišla domů o hodinu dříve než obvykle. Vybrala jsem schránku plnou složenek a reklamních letáků a odemkla byt klíčem na oranžové gumě uvázané kolem krku.

Zula jsem si boty a aktovku těžkou dvěma trojkami hodila do kouta jako za trest. A honem uhasit žízeň po té přesolené polévce, co mi jí dneska nalila kuchařka v jídelně plný talíř.

„Co tady děláš? Ty jsi doma?“ vyskočila jsi polekaně od kuchyňského stolu, na kterém pokořeně polehával už jen chabý zbytek nanukového dortu.

„Odpadl nám tělák.“

„A to nemůžeš zazvonit?“ vrčela jsi a marně ses snažila zakrýt nedojedený dort časopisem.

„A proč, když mám klíče?“ nechápala jsem.

„Tak. Ze slušnosti. Co kdybych tu někoho měla.“

„Koho bys tu měla?“

„Hele, nebuď drzá, jo?“ hlas se ti povážlivě naostřil.

„Já nejsem. Dáš mi zbytek toho dortu? Aspoň ochutnat.“

„Na, sežer si ho,“ křikla jsi a vztekla jsi mi hodila zbytek dortu k nohám, až se smetanové kapičky rozstříkly po podlaze. Pamatuješ? Pak ses s pláčem zhroutila na židli, oči zakryté dlaní, čelo na desce stolu.

„Nebreč, já to utřu,“ chlácholila jsem tě tenkrát, ale odpovědí mi bylo jen další srdceryvné zavzlykání.

Tehdy jsem nechápala, že brečíš studem nad svou neopodstatněnou zlobou a nad svou slabostí. Sebrala jsem vaničku s dortem, postavila jsem ji zpátky na stůl a hadrem pečlivě setřela skvrny na korkové podlaze.

„Nebreč, už to je. A ten dort si klidně dojez, já ho nechci.“

A jak moc jsem ho tehdy chtěla. Byl vanilkový s tmavým pruhem čokolády uprostřed. I z toho hadru na podlahu to vonělo. Ale měla jsem pocit, že ty ten dort v tuhle chvíli potřebuješ víc. Tušila jsem, že máš taky ty neodolatelné chutě na sladké, že taky bojuješ s tou slastí.

„Nebreč.“

Ale nebylas k utišení.

Druhý den jsi mě vzala poprvé v životě do cukrárny. Daly jsme si každá indiánka a větrník a tys pak šla ještě pro laskonky. „Ať jsme tlustý na tři prsty, vid’?“

Najednou se všechno obrátilo. Nosilas domů tašky sladkostí a po večerech sis četla v kuchařkách.

50 dkg hladké mouky, 4 dkg droždí, 4 dkg cukru, 5 dkg tuku, 3 žloutky, 1/4 l mléka, 1 lžíce rumu. Koblihy.

50 dkg hladké mouky, 2 dkg droždí, 3 dkg cukru, 3 dkg tuku, 1 vejce, 1/4 l mléka. Vdoly.

42 dkg hladké mouky, 10 dkg cukru, 25 dkg tuku, špetka prášku do pečiva. Linecké koláčky.

20 dkg hrubé mouky, 20 dkg cukru, 4 dkg tuku, 20 dkg máku, citronová kůra, 1 prášek do pečiva, 1 vejce, 1/4 l mléka. Makovec.

A tak to šlo dál. Brzy se mi zdálo, že není nic, co bychom neochutnaly. Spokojeně jsme kynuly díky mlsání dalších a dalších dobrot. V tobě jako by se po létech krutých diet a perného odříkání protrhla hráz. Najednou ti bylo jedno, jak budeš vypadat, nemyslelas ani na to, jak budu po těch sladkých orgiích vypadat já, když moje tukové buňky se právě v těchto telecích letech rozhodují o své početnosti.

„Nemáš rozum,“ lamentovala babička. „Vedeš tu holku ode zdi ke zdi. Abys nesplakala nad vejčákem.“

3.

Chodbou bezděkovské léčebny se zase jednou nesl ryk. To otrlá a na leccos zvyklá feťacka Alice se vyřítila od záchodů a hysterickým křikem svolávala po obědě odpočívající osazenstvo léčebny na pomoc.

„Co se stalo?“ popadla ji sestra Anička pevně za rameno.

„Ona... ona se... dusí!“

„Kdo?“

„No, Martina. Ona už zas blila na záchodě, že prej se při obědě moc přecpala a...“

Poslední slova už Anička neslyšela. Úprkem se hnala chodbou k záchodům a cestou křičela, ať někdo sežene Bílka nebo Rychtáře. Nebo alespoň sestru Kuželákovou, jen ať v tom proboha Anička není sama, protože jestli je to vážný a tý bláznivý Semerádový se bude muset udělat tracheotomie, tak...

Všude kolem ní bylo bílo. Strop, stěny, povlečení deky, kterou nahmatala pod rukama. Z levého předloktí jí vedla hadička do lahve s kapačkou visící nad ní jak Damoklův meč. Nejdřív se vyděsila, že je znovu zpátky v nemocnici Na Kopečku, ale jednotný vzorek závěsů na oknech ji ubezpečil, že pouze leží na marodce bezděkovské léčebny.

„Brý ráno,“ houkla nad ní sestra Vlasáková nemilo. „Tak madam se nám konečně probrala.“

„Co se stalo?“ zeptala se Martina suchými rty opuchlými až k bolesti.

„Co by se stalo?“ odsekla sestra. „Madam nám zase blinkala. Madam si snad nevzpomíná?“

„A proč... proč ležím tady?“

„Málem ses při tom blití udávila, ty káčo. Kdyby tě Alice včas nenašla, jak ležíš vedle záchodový mísy a dusíš se svýma vlastníma zvratkama, bylo by už po tobě.“

Možná by to tak bylo bývalo lepší, mami. Sama bych se nikdy nezabila, na to jsem moc velké zbabělec, ale kdyby to přišlo samo od sebe, bez složitýho rozhodování, bez úsilí, bez bolesti... Teď už by všechno bylo za mnou. Zmizelo by neukojitelný nutkání jíst, i pokořující, ale vždypřítomná potřeba každý jídlo vyzvracet. Nebylo by nic. Plakala bys pro mě nebo pro sebe, mami? Jako tenkrát, když jsme se po půl roce přejídání sladkostmi ani jedna nevešla do svýho oblečení.

„No, podívej se na mě, jak vypadám,“ kvílela jsi zhrouceně před zrcadlem, když se mi ani po několikerém pokusu nepodařilo zapnout ti na zádech zip těsných šatů. „To mi řekni, v čem tam půjdu.“

„Tak nechod', mami. Uděláme si večírek doma, jen my dvě. Uvidíš, jaká to bude legrace.“

„Nemluv nesmysly. Na podnikový večírek se nechodí kvůli legraci. To je záležitost pracovního postupu. Ale když tam přijdu oblečená jako reklamní maskot firmy Michelin, tak mě povýšej leda na vrchní toaletářku.“

„Co je to toaletářka?“

„Hajzlbába.“

„Hajzlbába?“ opakovala jsem s očima navrch hlavy.